

Nederlandse artsen in het Verenigd Koninkrijk zijn brexit beu

Na jaren van politiek gekrakeel in Londen zou deze week de brexit plaatsvinden. Inmiddels is er uitstel tot ten minste 12 april. Wat er daarna gebeurt blijft onduidelijk. Deal? No-deal? Uitstel? Afstel? Drie Nederlandse artsen in het Verenigd Koninkrijk vertellen wat zij ervaren en wat de gevolgen van de brexit voor hen zijn.

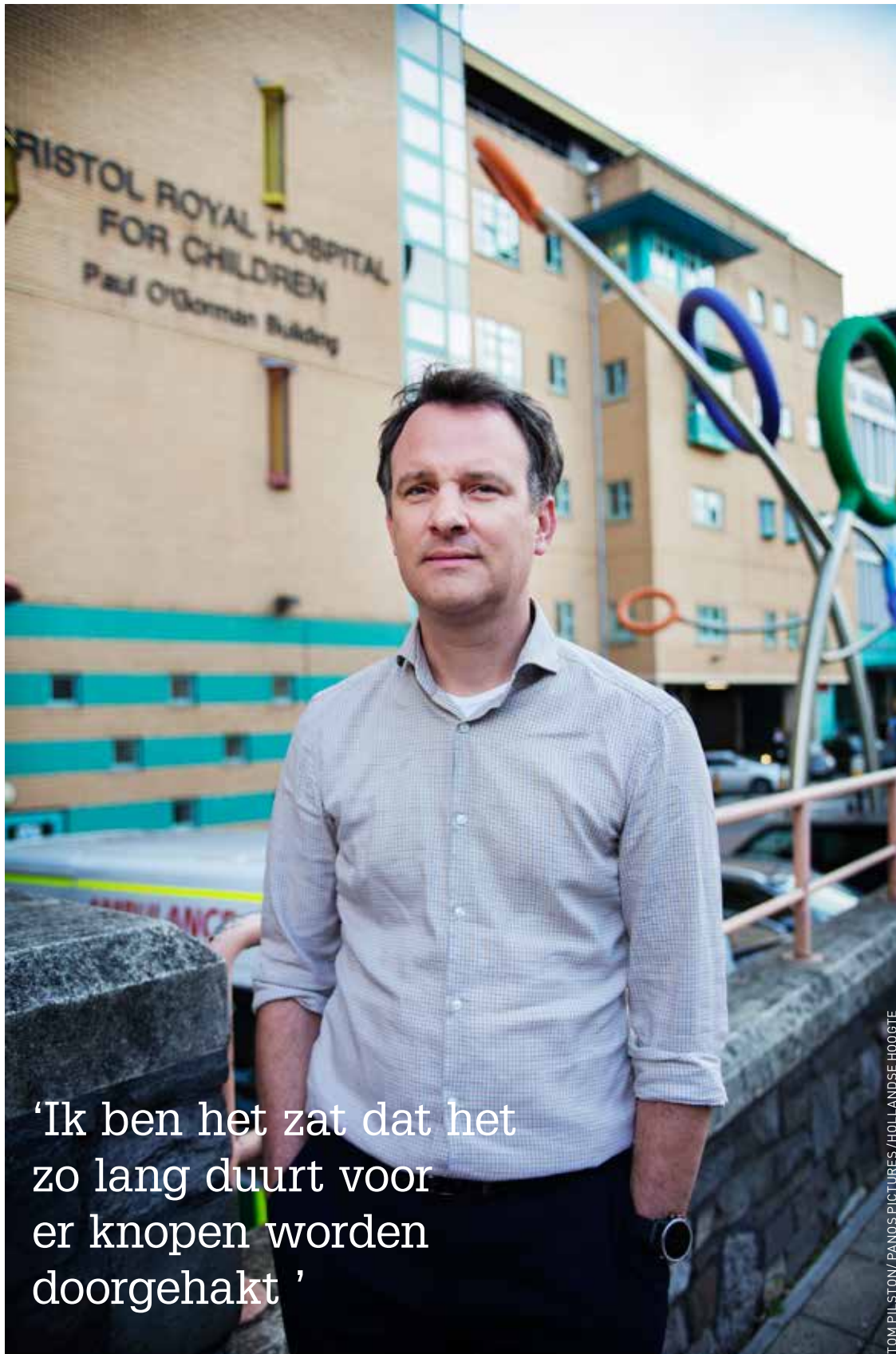
‘In Nederland zou May er allang uit liggen’

Alvin Schadenberg (42) is kinderarts op de kinder-ic van het Bristol Royal Hospital for Children en woont sinds 2013 in het Verenigd Koninkrijk.

‘Zes jaar geleden begon ik met een fellowship in het Verenigd Koninkrijk. Daarna kreeg ik mijn droombaan aangeboden op de kinder-intensive care, waar ik mijn interesse in cardiologie en wetenschap in kwijt kan. Mijn vrouw doet de opleiding gynaecologie en heeft nog drie jaar te gaan. Voor mijn gevoel speelden de anti-Europa-sentimenten nog niet toen wij ons hier vestigden. Net als iedereen om ons heen dachten wij dat er niet echt een brexit zou komen. Maar opeens was het een feit.

De brexit is continu onderwerp van gesprek: in de politiek, de media, in de kroeg. Ik ben het zat dat het zo lang duurt voor er knopen worden doorgehakt. May ben ik ook zat; in Nederland zou ze er allang uit liggen. In Nederland is de politiek pragmatischer. Ik denk dat de brexit – of het nou een harde of een zachte brexit wordt – voor mij persoonlijk geen gevolgen heeft. Omdat ik langer dan vijf jaar in het VK woon, heb ik de zogeheten *settled status* eenvoudig

verkregen en daarmee mag ik zo lang blijven als ik wil. Ik had ook kunnen kiezen voor de Britse nationaliteit, maar dan moet ik de Nederlandse opgeven en dat wil ik niet. Ook verwacht ik geen problemen met mijn werk als arts hier. Het ziekenhuis heeft veel buitenlandse medewerkers; ik denk dat 10 tot 15 procent van de ongeveer 150 medisch specialisten afkomstig is uit andere EU-landen, evenals medewerkers uit alle andere lagen van het ziekenhuis. Als zij allemaal opeens weg zouden moeten, betekent dat het einde van het ziekenhuis. Het ziekenhuis is er daarom ook heel duidelijk in dat zij de werknemers uit de Europese Unie erg waarderen. Er is vanuit het ziekenhuis ondersteuning in het afhandelen van het papierwerk om de *settled* of de *pre-settled status* te verkrijgen en ook worden de kosten betaald. Ik merk wel dat het moeilijker wordt Nederlandse artsen te vinden die hier een deel van hun opleiding of een fellowship willen doen. Het zal lastiger zijn mensen te werven vanwege de enorme papierwinkel die daarbij komt kijken. Dat vind ik jammer, want ik houd graag ook in professioneel opzicht een link met Nederland. Ook denk ik dat het lastiger wordt om mijn registratie in Nederland te behouden. Nu nog gaat dat automatisch, maar hoe dat in de toekomst gaat, is mij nog niet duidelijk.’

‘Ik ben het zat dat het zo lang duurt voor er knopen worden doorgehakt ’

TOM PILSTON/PANOS PICTURES/HOLLANDSE HOOGTE

‘Het voelt bijna als een persoonlijke afwijzing’

Anne Schilder (58) is professor en kinder-kno-arts aan het University College London/Royal National Throat, Nose and Ear Hospital. Ze werkt sinds 2011 in Londen.

‘**D**e onderzoeksmogelijkheden die ik hier in het Verenigd Koninkrijk heb, zijn ten opzichte van Nederland fantastisch. Er zijn veel subsidiemogelijkheden; in de afgelopen vijf jaar heb ik 14 miljoen pond aan subsidie

gekregen. Ik heb een flink team opgebouwd in Londen en werk aan verschillende onderzoeken. Ik heb dan ook niet overwogen terug te gaan naar Nederland. Ook heb ik er geen twijfels over gehad of ik zou mógen blijven; ik heb de *settled status* aangevraagd en gekregen – de kosten zijn betaald door het ziekenhuis. Naast mijn leven in het Verenigd Koninkrijk – waar mijn dochter nu ook studeert – heb ik nog een heel leven in Nederland. Mijn man is huisarts en werkt in Utrecht. We reizen dus vaak op en neer.

De impact van de brexit vind ik groot. Het is een onplezierige politieke rollercoaster. Dat de politiek het proces niet krachtig aanstuurt, maakt veel mensen onzeker. Het is een gespreksonderwerp dat iedereen beheerst. Het lijkt er nu op dat we afstevenen op uitstel, misschien van een paar maanden. Maar brengt uitstel dan uiteindelijk een deal? Of alsnog een no-deal? De brexit heeft weinig directe gevolgen voor mijn professionele leven. Al is mijn salaris uiteraard in waarde gedaald ten opzichte van de euro. En het is moeilijker geworden onderzoekers van buiten het Verenigd Koninkrijk aan te trekken. Mensen nemen minder makkelijk de beslissing om zich hier voor langere tijd te vestigen. Al kan dat best; Londen is nog steeds fantastisch. Ik kan zo genieten van de cultuur en diversiteit in Londen en van het wonderschone platteland. Maar voor mij is een deel van het onbevangen leven in

‘De brexit is een onplezierige politieke rollercoaster’

het Verenigd Koninkrijk helaas verdwenen. De brexit voelt bijna als een persoonlijke afwijzing, van mij als EU-burger. Ik weet dat dit alleen een beeld is dat door de media wordt opgeroepen; in de omgang met collega's en patiënten speelt dit niet. Eigenlijk denk ik ook niet dat de mensen hier tegen de Europese Unie zijn. Ze wisten niet goed waar ze op stemden. De brexit is een totaal overbodig proces dat voortkomt uit veel onwetendheid en misinformatie over wat het betekent om deel uit te maken van de EU. Dat is heel jammer.’

ANDREW TESTA/PANOS PICTURES/HOLLANDESE HOOGTE

‘De sfeer is er niet beter op geworden’

Peter Kralt (38) is neuroradioloog in het James Cook University Hospital in Middlesbrough en woont sinds 2016 met zijn vrouw en drie kinderen (10, 8 en 7) in Sheffield.

‘**W**e zijn in 2016, net na het referendum, verhuisd naar het Verenigd Koninkrijk. In Nederland was er op dat moment niet veel werk in mijn vakgebied en het leek ons leuk om als gezin een tijdje in het buitenland te wonen. Ook handig voor de kinderen om Engels te leren. Inmiddels zijn we helemaal klaar met het onderwerp, net als veel Britten. Als we

‘De gevolgen zijn nu al voelbaar binnen het ziekenhuis’

met vrienden samen zijn, spreken we soms af het *b-word* niet te noemen. De sfeer hier is niet verbeterd door de brexit-discussie. Middlesbrough is echt zo’n voormalige industriestad, met veel ja-stemmers. Er wordt met scheve ogen gekeken naar mensen van buiten het VK. Vooral naar lager geschoolde mensen; er wordt gezegd dat die banen inpikken of voor een uitkering komen. Ook aan mij is gevraagd of ik een baan heb en of ik wel belasting betaal. Terwijl we hier ons steentje bijdragen, ik door mijn werk, mijn vrouw door vrijwilligerswerk. Ik voel me soms wel persoonlijk aangevallen door alle retoriek en kritiek op Europa, de EU en migranten.

Het is nooit de bedoeling geweest hier voor altijd te blijven. Maar we weten nog niet wat het juiste moment is om terug te keren. De kinderen zijn helemaal geïntegreerd op school, zeggen dat ze nooit meer weg willen. Ergens in mijn achterhoofd speelt wel de vraag: stel dat we nou weg móéten? En worden we het land wel weer in gelaten als we in april een

weekje op vakantie gaan? Maar er zijn in het Verenigd Koninkrijk zóveel artsen en verpleegkundigen uit de hele Europese Unie, dat de National Health Service compleet zou instorten als ze er niet meer zouden zijn. Ik schat dat bij ons in het ziekenhuis een kwart van het personeel niet-Brits is. De gevolgen zijn nu al voelbaar binnen het ziekenhuis, personeel aantrekken van buiten het VK is moeilijker. En ik heb twee Spaanse collega’s die zeggen direct te vertrekken als het hen lastig wordt gemaakt. Ik denk dat het voor ons niet moeilijk is om te blijven, ondanks dat we hier minder dan vijf jaar wonen. De *pre-settled status* heb ik nog niet aangevraagd, volgens mij heb ik nog tot 2021 om dat te doen. In ieder geval is er op dit moment nog zo weinig duidelijk over de precieze invulling van de brexit, dat ik nog geen grote stappen ga zetten.’ ■

web
Meer over dit onderwerp vindt u onder dit artikel op medisch-contact.nl/artikelen.